Almanya’nın ilk Türk kadın noteri

Elif Burcu-Karakoç

Almanya Türklerinin gurur duyduğu önemli bir isim Elif Burcu-Karakoç. Türk toplumunu ilgilendiren her türlü sosyal aktivite hep en ön sırada görmeye alışık olduğumuz Karakoç’la eğitimin önemini, Almanya’daki Türk ailelerin durumunu konuştuk.

Tahta Gemi Dergisi olarak, Almanya'da kendine has iddiaları olan, Avrupa'da kendi alanında önemli bir konuma sahip bu yayınımızda, başarılı, mücadeleci ve belli bir noktaya gelmiş Türk kadınlarını tanıtmaya devam ediyoruz. Bu sayımızda, Avukat ve Noter Sayın Elif Burcu-Karakoç ile başlıyoruz.

- Elif Burcu-Karakoç kimdir? Önce oradan başlayalım mı?

Karakoç: Hay hay, öncelikle ben çok teşekkür ediyorum. Bu fırsatla beni adlandırmış ve onurlandırmış olmanız beni gururlandırdı. Aslında şöyle bir başlık atmak gerekiyor: Gerçekten eğitim sevdalısı olan bir ailenin evladıyım.

1970 yılında İncirlik'te dünyaya geldim. Altı aylıkken, gurbetçi çocukların yaşadığı gibi, Ankara'da yaşayan anneannemin yanına gittim. Ondan evvel, tabii anne babam Almanya'ya geliyorlar. Altı yaşımda, diğer iki kardeşimle *(bir abim, bir ablamla beraber)* Frankfurt'a, burada yaşayan anne babamın yanına geldik. İlkokula burada, birinci sınıfta başladım.

Çok eğitim sevdalısı bir anne babaya sahip olmamız büyük şansımızdı. O tarihlerde, babamın özel önem vermesiyle, İngilizce ve Fransızca hocalarımız eve gelirdi. Almanca dilimizin kuvvetli olması için Almanca hocamız da vardı. Bunun yanı sıra, her gün yarım saat Hürriyet gazetesi okumak zorundaydık. Babam buna çok önem veriyordu. Eğitim hayatım bu şekilde Frankfurt'ta başladı.

Burada Abitur'u *(liseyi)* bitirdim. Üniversitemi Goethe Üniversitesi'nin Hukuk bölümünden mezun olarak tamamladım. 1999'un 7. ayının 19'unda, hiç unutmuyorum, serbest meslek olarak işe başladım. Ondan evvel savcılıkta görev yaptım ama bu bana göre değildi. Ben sahada çalışmaya alışkın ve mücadele vermek isteyen biriyim.

Bu sırada doktora tezime başlamıştım. Fakat biricik evladım dünyaya geldi. Tabii iş hayatı ve akademik kariyerin, çocuğum küçükken bir arada yürümesi mümkün olmadı. Doktoram bir yerlerde kaldı. Yıllarca serbest meslekte avukat olarak çalıştım.

Yanılmıyorsam 13 sene sonra, bir şeyler daha yapmam gerektiğine inandım. Bu sırada noterlik imtihanlarına hazırlandım. Çok şükür kazandıktan sonra noter olarak atandım ve 2013 yılından itibaren görevimi avukatlık mesleği yanı sıra icra ediyorum. Bildiğim kadarıyla, söylenilen ilk Türkiye kökenli noterim. Benden sonra atanan meslektaşlarım oldu. Ne kadar çoğalırsak o kadar güçlü oluruz diye düşünüyorum.

- Şimdi sosyolojik boyutunu irdelemek istiyorum. Türk kadınlarımız genelde evlilik yoluyla buraya geldikleri için maalesef çok büyük hedefleri olamıyor. Siz, ailenizden gördüğünüz okuma baskısıyla çok yönlenmiş biri olarak, buradaki Türk kadınlarını genel olarak değerlendirdiğinizde, ne gibi eksiklikler görüyorsunuz?

Karakoç: Benim kanımca, evdeki eksik destek, teşvik veya bir ağırlık. Şöyle görmemiz gerekiyor: Çocuklar küçük yaştan, birinci sınıftan itibaren, okul hayatı anne baba tarafından çok önemsenmelidir. Bunu sadece önemseyip çocuğa yansıtmıyorsanız orada bir eksiklik var. Çocukların okuldaki duruşu, kendine olan özgüveni, anne babanın arkasında olduğunu bilmesi çok kıymetli. Burada çok önemli bir eksik görüyorum.

Siz çocuğunuza *"Benim için her anlamda önemlisin, sorun olursa ben okula gelir, öğretmenlerle görüşürüm"* derseniz, veliler toplantısının ciddiye alınıp her seferinde gidilmesi, faaliyetlerin ciddiye alınıp her seferinde gidilmesi, çocuğa farklı bir özgüvenle eğitim hayatında yol aldırır. Burada bir eksiklik var.

Erkekler ve kızlar arasında fark ediliyor mu evde eğitimde? Evet, maalesef çoğu ailelerde bu hâlâ geçerli. Bu beni çok öfkelendiriyor. Hem eğitimde verilen önemde hem de sonradan hayatta miras hukukundaki olan ayrım *(ve bunun meslek hayatına yansıyanları)* beni o konuda biraz daha öfkeli olmaya teşvik ediyor. Kız-erkek arasındaki ayrım gerçekten hâlâ var. Ve burada kızlarımız tabii biraz daha arka planda kalıyor. Bütün bunlar zincirleme olarak, çocuğun başarılı olmasını kısıtlıyor.

Geçenlerde bir okul fuarında ofis olarak yer aldık. Stajyer avukatımla konuşan genç bir kızımız, *"Benim hayalim avukat sekreteri olmaktır, keşke bunu yapabilsem, keşke o desteği görebilsem"* diye üzüntüsünü ifade etmiş. Yani biz Almanya'dayız ve her imkân elimizde olmasına rağmen, genç bir kızımızın *(yanılmıyorsam 13-14 yaşlarındaydı)* bunu bir imkânsızlık olarak görmüş olması benim içimi acıtıyor.

- Asıl daha acı olan, niye bir avukat olmayı istemiyor da, a-

